

ranci "leridanismo" del temps del general Franco.

Tal com el Fill de Déu va prendre cos de la nostra humanitat i es va fer gra de blat per morir i així donar vida, l'Església s'ha d'encarnar cada dia en la identitat i cultura de cada comunitat nacional. Només enterrant-s'hi, ella també, i mo-rint-hi, podrà fecundar cada realitat hu-

mana i donar-li vida. A la llum d'aquest projecte quan les onze entitats dels Països Catalans demanen al Papa que digui bon Nadal en català, el que li demanen és que l'Església sigui fidel a ella mateixa i que s'encarni a fons i sense por també en aquesta nostra comunitat nacional repartida en diferents administracions polítiques.

Si el dia d'aquesta encarnació eclesial arribava, l'Església accompliria a Catalunya la vocació que de moment ja compleix a molts països anomenats fins ara de missió. Aleshores, ni el Papa perdria els nostres papers ni hi hauria ningú que els hi amagués. És clar que llavors quin mèrit tindria ser, tot alhora, catòlic i català?

Pere Farriol

El factor humà

J. J. Pérez Benlloch pensa que les sigles socialistes han perdut el prestigi que van tenir i ara es recorre a la categoria social i a la bellesa dels candidats.

Miguel Ángel Villena, cronista polític de l'edició valenciana d'*El País*, al·ludia recentment al factor humà que ja caracteritza la campanya dels socialistes pels pròxims comicis municipals. Aquest factor, com és habitual en aquest tipus d'eleccions locals, sempre ha estat determinant. El veïnat es fia abans de la persona que de les sigles o programes en què s'empara. És per això que tots els partits, quan competeixen pels ajuntaments, volen protegir-se amb personalitats en les quals concórrega un alt grau de coneixement i valoració per part de l'electorat, encara que no provinga de la militància pròpia.

El PSPV-PSOE, en contrapunt amb aquesta tendència, ha preferit generalment l'aval de les sigles, en uns altres temps orlades per cent anys d'honoradesa. Amb les sigles, la seua història i el rostre omnipresent de Felipe González li bastava per arrasar en qualsevol encontre electoral. Si el candidat indígena tenia per si mateix rellevància o l'adquiria en l'exercici del seu mandat, millor que millor. Però, en tot cas, el poder i la convocatòria eren del partit.

Però les circumstàncies han canviat. Felipe González va obrir el mercat als independents –amb una fortuna dubtosa– i el PSPV també els ha buscat, truant alguna vegada, i paradoxalment, la mateixa porta que els populars. Les sigles, per si soles, ja no venen ni convenen. I el que és pitjor: resulten un llast, a causa de les mil corrupcions que suggereixen. Qui ho havia de dir als legataris de don Pablo Iglesias!

Així les coses, el socialisme valencià intenta salvar els pocs mobles que puga

Joan Llerma. El PSOE valencià ha de recórrer als independents per confeccionar unes llistes competitives.

encomanant-se als individus amb més estima popular i amb credencials de persona de bé. Si, a més a més, són intel·ligents, ja és el *desideratum*. Però on és aquesta *rara avis*? Qui s'arrisca a encapçalar o nodrir candidatures amb remotes possibilitats de victòria? Els mateixos candidats i militants del PSPV fan tot els possibles per marcar les distàncies amb les sigles que representen, tal i com fa l'alcalde i alcaldable d'Alacant, el qual ha vingut a dir: "Votet-me i oblideu-vos del partit i del Govern".

La síndrome del factor humà s'ha percebut molt especialment a València, l'alcaldia de la qual està a mans dels populars i els pronòstics són cada dia més decepcionants per als socialistes. Rita Barberà, l'alcaldesa, està tocada pels déus i no ne-

cessita moure un dit –que no el mou– per augmentar la clientela. Fins els més escèptics comencen a pensar sense sorpresa en la possibilitat que aconseguezca la majoria absoluta. Seria el premi absurd al quietisme i al *dolce far niente*.

Davant d'aquestes ramalades del poble sobirà, què hi pot fer el desconcertat PSPV? Recórrer al repetit factor humà. Així es va pensar, en primer lloc, en la bellesa i el *tronío* com a armes idònies per descavalcar la dirigent popular. Al dit *càsting* ningú no responia millor que l'actual ministra de Cultura, Carme Alborch. Amb això, segons diuen alguns malpensats, es confeccionava un bon cartell electoral i s'alleujava un mal de cap al president González, que no veu la manera de llicenciar-la. I si guanyem, deien uns altres, què fem després amb ella?

Al criteri de la bellesa, s'ha imposat el de l'eficàcia i en aquests moments és un altre independent, el conseller d'Economia i Hisenda, Aureli Martínez, el millor situat d'aquells que opten a l'Ajuntament. Es tracta d'una bona proposta, sens dubte. Docent rigorós, bon gestor i, amb admirable discreció, hàbil polític. Però em pregunte què dimonis ha de fer aquest home si les urnes li són adverses i ha de consumir-se en l'oposició.

Caldria dedicar unes paraules, encara que foren de desgreuge, a la portaveu municipal socialista i, fins avui, presumpta candidata, Clementina Ródenas. Potser siga suficient dir que ella porta impreses en el front les sigles del seu partit i no les dissimula. Celebrem la seua coherència i coratge, que són atributs que el seu partit dissimula.

J. J. Pérez Benlloch